

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4311212741
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4311212741.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. XXX, zast. JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, so sídlom Trnava, A. Žarnova 11C, IČO: 53 711 343, proti žalovanému: Ľudovít Dióši Ávia Dióši, so sídlom Šahy, SNP 303/30, IČO: 33 115 397, zast. JUDr. Evou Horniakovou, advokátkou, so sídlom Zvolen, J. Kozačeka 6, IČO: 45 029 008, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 24. októbra 2024 č. k. 12C/193/2011-1300 v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2025 č. k. 12C/193/2011-1366 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie určil, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti - Autoopravovne so súpisným číslom XXXX na parc. č. 1525/3, zapísanej na LV č. XXXX, vedenom v Okresnom úrade Levice, katastrálny odbor, katastrálne územie E., obec E., okres F., a to v podiele 1/2 k celku (I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100% (II.) Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. c) CSP, § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 4, § 150, § 135b ods. 1, 2, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, článkom 15 ods. 1, 2 Základných princípov CSP a vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu uzatvorili manželstvo dňa 16. 02. 1985, ktoré manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 7C/137/00-14 zo dňa 13. 10. 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 12. 2000. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou, po doplnení skutkových tvrdení v zmysle uznesenia krajského súdu, domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – Autoopravovne, súp. číslo XXXX, nachádzajúcej sa na pozemku 1525/3, vedenej na LV č. XXXX. Z listu vlastníctva vyplýva, že zápis uvedenej nehnuteľnosti na predmetnom LV bol vykonaný na základe kolaudačného rozhodnutia č. j. SP-H-00/0672-Kor zo dňa 09. 11. 2000. Žalobkyňa po doplnení svojich skutkových tvrdení uviedla, že po rozvode manželstva nedošlo v lehote troch rokov v zmysle zákona k vyporiadaniu BSM, a keďže uvedená nehnuteľnosť bola financovaná zo spoločných finančných prostriedkov, táto patrí do BSM, a keďže nedošlo v lehote troch rokov od rozvodu manželstva k vyporiadaniu BSM, platí nevyvrátiteľná domnienka, že je podielovou spoluvlastníčkou uvedenej nehnuteľnosti v podiele 1/2 k celku. Žalobkyňa preukazovala naliehavý právny záujem na určení jej vlastníckeho práva z dôvodu, že na predmetnom liste vlastníctva je ako výlučný vlastník nehnuteľnosti vedený žalovaný a len rozhodnutím súdu možno určiť jej vlastnícke právo, keďže bez tohto určenia vlastníckeho práva by naďalej jej postavenie voči žalovanému bolo neisté. Z vykonaného

dokazovania bolo preukázané, že žalovaný počas trvania manželstva uzatvoril kúpnu zmluvu s manželmi G., avšak ako vyplýva z predmetnej kúpnej zmluvy, ako aj zo zápisov z listu vlastníctva, predmetom tejto kúpnej zmluvy bol len rodinný dom a príslušný pozemok. Z vyjadrenia Okresného úradu Levice bolo preukázané, že po prešetrení daného stavu je zrejmé a aj z listu vlastníctva č. XXXX, kat. úz. E., že katastrálnym konaním evidovaným pod č. V1118/2005 nadobudol žalovaný ako kupujúci od D. G. a A. G. na základe kúpnej zmluvy pozemok registra „C“ KN parc. č. 1525 zastavané plochy a nádvoria o výmere 639 m² a stavbu rodinný dom so súp. č. XXX na pozemku registra „C“ KN s parc. č. 1525 zastavané plochy a nádvoria o výmere 639 m² s tým, že okrem rodinného domu iná stavba evidovaná v katastri nehnuteľností nebola. Návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností týkajúcej sa predmetnej kúpnej zmluvy bol povolený dňa 01. 04. 2005, zapísaný dňa 04. 04. 2005 pod položkou výkazu zmien č. 161/2005. V roku 2007 bola, ako ďalej vyplýva z oznámenia Okresného úradu Levice, správneho orgánu doručená žiadosť o zápis zaevidovaná pod č. Z4281/2007, ktorej prílohou bolo kolaudačné rozhodnutie č. j. SP-H-00/06772Kor, rozhodnutie o určení súpisného čísla č. j. 279/2007-výst. a geometrický plán č. 49/2007. Na základe geometrického plánu bol pozemok registra „C“ KN parc. č. 1525 zastavané plochy a nádvoria o výmere 639 m² rozčlenený na novovzniknuté parcely, a to: pozemok registra „C“ KN parc. č. 1525/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 286 m², pozemok registra „C“ KN parc. č. 1525/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 214 m² a pozemok registra „C“ KN parc. č. 1525/3 zastavané plochy a nádvoria o výmere 139 m² - rodinný dom so súp. č. 303, na pozemku registra „C“ KN s parc. č. 1525/2, stavba - autoopravovňa so súp. č. XXXX na pozemku registra „C“ KN s parc. č. 1525/3 vo vlastníctve Ľudovít Dioši - AVIA DIOŠI, IČO: 33 115 397 v celosti. Zápis v katastri nehnuteľností bol vykonaný dňa 27. 09. 2009 pod položkou výkazu zmien č. 455/2007. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vlastníci rodinného domu a pozemkov boli manželia Némethoví, ktorí, ako vyplýva predovšetkým z výpovede svedka D. G., umožnili žalovanému vykonávať stavebné práce, na základe stavebného povolenia zo dňa 24. 10. 1997 pre stavbu Zmena existujúcej garáže prestavbou a prístavbou na autoopravovňu, o čom svedčí aj samotný názov a popis stavebného povolenia. Z výpovede svedka D. G. vyplýva, že tento sa za vlastníka novovzniknutej stavby nepovažoval, pričom od počiatku začatia stavebných prác až do ukončenia stavby vydaním kolaudačného rozhodnutia považoval jednoznačne za vlastníka stavby stavebníka a žalovaného s tým, že ako sám potvrdil vo svedeckej výpovedi, žiadne nároky si od stavebníka, žalovaného ani neuplatňoval. V danom prípade bolo preukázané, že na predmetnom pozemku, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou v roku 2004 žalovaný, sa nachádzala stavba bez súpisného čísla, bez identifikácie druhu stavby a táto nebola ani zapísaná na liste vlastníctva. V prípade, že by aj uvedená nehnuteľnosť, označovaná žalovaným ako garáž, sa na pozemku, ktorý nadobudol žalovaný, nachádzala, jednoznačne tak žalovaný dobromyseľne spracoval cudziu vec na vec novú, a tak sa stal vlastníkom predmetnej novej nehnuteľnosti. Súd poukázal na skutočnosť, že stavebné povolenie bolo vydané nepochybne počas trvania manželstva strán sporu, stavba bola ukončená na základe právoplatného kolaudačného rozhodnutia 09. 12. 2000, teda ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva. V konaní zostalo sporné, či uvedená nehnuteľnosť, teda stavba autoopravovne, bola vybudovaná z výlučných finančných prostriedkov žalovaného, teda stavebníka alebo bola vybudovaná zo spoločných finančných prostriedkov manželov za trvania manželstva. Žalobkyňa poukázala na ďalšiu skutočnosť, a to, že 31. 05. 2000, teda ešte pred rozvodom manželstva, uzatvorili manželia zmluvu o združení ako podnikatelia. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že uvedená nehnuteľnosť od počiatku jej výstavby bola financovaná počas trvania manželstva zo spoločných finančných prostriedkov manželov ako fyzických osôb a zároveň z finančných prostriedkov manželov ako podnikateľov. Na podporu svojho tvrdenia predložila aj dohodu o odsúhlasení hrubého rozpočtu stavby, ktorej podpis žalovaný popieral, avšak dôkazné bremeno o uzatvorení takejto dohody žalovaný neuniesol. Samotný žalovaný v predmetnom konaní udával, že uvedená nehnuteľnosť, ku ktorej určení vlastníckeho práva sa domáha žalobkyňa, bola postavená z jeho výlučných finančných prostriedkov, čo však je v rozpore s tvrdením žalovaného v rámci prípravného trestného konania, kde v zápisnici žalovaný uviedol, že všetok majetok bol nadobudnutý zo spoločných finančných prostriedkov. Žalovaný uvádzal, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol až po rozvode manželstva, a tak v žiadnom prípade nemôže patriť do BSM, avšak z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že uvedená stavba autoopravovne bola začatá, ako aj ukončená pred právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva, vybudovaná bola zo spoločných finančných prostriedkov manželov, keďže žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdení, že nehnuteľnosť bola vybudovaná a financovaná z jeho výlučných finančných prostriedkov. Kolaudačné rozhodnutie bolo vydané 09. 12. 2000, kedy bola ukončená stavba, pričom až v roku 2007 došlo, ako vyplýva z listu vlastníctva, k zápisu vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti - druh stavby autoopravovňa, práve na základe uvedeného kolaudačného rozhodnutia, čo bolo pravdepodobne zapríčinené aj dlhotrvajúcimi rozpormi medzi bývalými manželmi, o čom svedčí aj

predchádzajúce súdne konanie, vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 12C/13/2010, ako aj podávanie trestných oznámení. Žalobkyňa v konaní preukázala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, nakoľko bolo preukázané, že uvedená nehnuteľnosť autoopravovňa patrila do BSM, pričom v lehote do troch rokov od zániku manželstva a BSM nebolo BSM vyporiadané, a tak platí zákonná domnienka, že uvedená nehnuteľnosť tak patrí do podielového spoluvlastníctva strán sporu a v tomto prípade tak zo zákona sa stala žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1/2 k celku. S poukazom na doplnené dokazovanie súd žalobe ako dôvodne podanej vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, a keďže žalobkyňa bola procesne úspešná v konaní v celom rozsahu, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, o ktorej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za prekvapivé hlavne s poukazom na predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie, v ktorom súd konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu. Po uznesení Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/82/2023 zo dňa 09. 04. 2024 (ďalej len „uznesenie KS“) OS vypočul žalobkyňu za účelom odôvodnenia naliehavého právneho záujmu a následne vydal rozhodnutie, v ktorom právne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu úplne zmenil oproti rozsudku OS 1, obmedzil sa na strohé odôvodnenie, ktoré považujeme za nepostačujúce. Rovnako tak vidí rozpor napadnutého rozhodnutia s uznesením KS a s jeho odôvodnením. OS sa absolútne nevyporiadal s argumentami žalovaného, s dôkazmi, ktoré uviedol pri hodnotení dôkazov, dokonca tieto ani nespomenul (nájomná zmluva zo dňa 22. 12. 2004, znalecký posudok Ing. Petra Villanta č. 28/2020, prvá svedecká výpoveď D. G., ostatné svedecké výpovede z pojednávania zo dňa 04. 05. 2021). Tento rozsudok považuje za nedostatočne odôvodnený. Podľa jeho názoru bolo porušených viacero procesných práv, súd nepostupoval procesne správne a v danom prípade išlo o pochybenia takej intenzity, ktoré odôvodňujú záver, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, považuje porušenie viazanosti súdu iným rozhodnutím, v tomto prípade uznesením KS. Krajský súd jasne vyjadril svoje stanovisko k aplikácii OSP. OS prekvapivo uviedol, že v danej veci po 01. 07. 2016 postupoval podľa CSP a v odôvodnení sa právnenému posudzovaniu veci a tomu, podľa akého právneho predpisu posudzoval jednotlivé otázky vôbec nevenoval. Právnenému posúdeniu otázky naliehavého právneho záujmu sa OS nevenoval vôbec, pričom KS poukázal práve na to, že bude potrebné skúmať bližšie naliehavosť právneho záujmu žalobkyne a tento musí byť pre úspech v spore žalobkyňou riadne odôvodnený. K nesprávnym skutkovým zisteniam uviedol, že v tomto prípade okresný súd opomenul množstvo dôkazov, ktoré boli vykonané v tomto súdnom konaní a vôbec sa s nimi nevysporiadal. V časti naliehavého právneho záujmu poukázal na časový sled udalostí a uviedol, že už len samotné časové hľadisko preukazuje nedôvodnosť tejto žaloby a neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Súd si spojil posúdenie merita veci s posúdením existencie naliehavého právneho záujmu a úplne opomenul odôvodnenie existencie naliehavého právneho záujmu. Mal za to, že naliehavý právny záujem žalobkyne jednak táto nepreukázala a tento neexistuje. V danom prípade nemožno túto žalobu považovať za vhodný a účinný procesný nástroj ochrany práv žalobkyne, nakoľko by došlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov a nasledovalo by ďalšie súdne konanie. V danom prípade by teda vôbec nedošlo k naplneniu základných cieľov určovacej žaloby, nevytvorila by pevný právny základ pre vzťahy účastníkov sporu, nedošlo by k odstráneniu spornosti práva, a teda ju považuje za neprípustnú. Žalobkyňa má možnosť podať žalobu na plnenie, na zaplatenie časti spoločných finančných prostriedkov z BSM investovaných do prestavby nehnuteľnosti, čo vychádza z tvrdení žalobkyne. Ak už súd dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení jej vlastníckeho práva, jeho skutkové zistenia uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku pôsobia pod ťarchou dôkazov predložených žalovaným zmätočne. Závažná chyba súdu spočíva v tom, že dôkazy žalovaného nijako nespomenul v odôvodnení a nijako sa s nimi nevysporiadal. Vlastnícky vzťah vyplýva zo stavebného povolenia zo dňa 24. 10. 1997, kde sa jasne uvádza, že vlastníckmi sú D. G. a manželka A. a žalovaný, ako žiadateľ, má k stavbe nájomný vzťah. Vlastníci stavby boli účastníkmi konania a boli im doručované všetky písomnosti

v tomto stavebnom konaní a aj kolaudačné rozhodnutie zo dňa 09. 11. 2000. Nehnuteľnosť po kolaudácii nemohla byť žalovaným zapísaná do katastra, nakoľko nebol jej vlastníkom. K tejto nehnuteľnosti bola uzavretá nájomná zmluva. V časti tvrdení žalobkyne, že prestavbou garáže vznikla nová stavba, ktoré tvrdenie si zrejme súd osvojil, predložil znalecký posudok Ing. Petra Villanta č. 28/2020, ktorý sa jasne vyjadril, že ide v danom prípade o zmenu dokončenej stavby stavebnými úpravami, čiže uvedený dôkaz jasne vyvracia skutkové zistenia súdu v napadnutom rozsudku. Súd sa oprel o svedeckú výpoveď D. G., ktorý tvrdil, že sa za vlastníka novovzniknutej stavby nepovažoval a žiadne nároky si od stavebníka neuplatňoval. Súd však už nevysvetlil, ako vyhodnotil rozpor s predchádzajúcou svedeckou výpoveďou tohto svedka a rozpor s predloženými listinnými dôkazmi. Uvedený postup súdu považuje za zmätočný. Svedok D. G. sa vo svojej prvej svedeckej výpovedi vyjadril, že mal s bývalou manželkou uzavretú so spoločnosťou DL, v zast. p. B., nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol prenájom rodinného domu a dvojgaráže. Predmetná svedecká výpoveď preukazuje, že predmetná nehnuteľnosť existovala už pred vydaním stavebného povolenia. Táto stavba v roku 2000 patrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov G., čo potvrdil aj spomínaný svedok. Vlastníci s prestavbou nehnuteľnosti súhlasili a predmetnú skutočnosť zohľadnili pri stanovovaní nájomného a dohodli zároveň aj predkupné právo nájomcu. Svedok jasne potvrdil, že predmetná dvojgaráž, ktorá v tom čase nemala súpisné číslo, bola predmetom jeho bezpodielového spoluvlastníctva spolu s jeho manželkou. Po rozvode s manželkou v roku 2002-2003 si rozdelili majetok a garáž s rodinným domom zostali manželke, ktorá následne uzavrela nájomnú zmluvu s p. B., ktorá trvala asi rok a pol a tieto následne predali p. B.. Svedok uviedol, že predali žalovanému všetko, rodinný dom aj garáž. Následne svedok v roku 2021, niekoľko rokov po predchádzajúcej výpovedi, vypovedal inak a súd túto svedeckú výpoveď poňal ako pilier odôvodnenia napadnutého rozsudku bez toho, aby sa vysporiadal s rozporom, zohľadnil časové hľadisko a v neposlednom rade aj vek svedka. V danom prípade nemohla nehnuteľnosť patriť do BSM, nakoľko bola prestavovaná nehnuteľnosť vo vlastníctve tretej osoby. Ak teda žalobkyňa tvrdí, že boli do prestavby investované spoločné finančné prostriedky manželov, mala žalovať žalovaného na plnenie. Súd v odôvodnení poukázal na dohodu o odsúhlasení hrubého rozpočtu stavby, ktorú predložila žalobkyňa na podporu svojho tvrdenia, že nehnuteľnosť bola financovaná od počiatku jej výstavby zo spoločných prostriedkov. Súd konštatoval, že išlo o „výstavbu“, čo nevyplýva ani z jedného dôkazu, len z tvrdení žalobkyne. Žalovaný riadne preukázal, hlavne predloženým znaleckým posudkom, že nešlo o výstavbu, ale o stavebné úpravy dokončenej stavby. Zároveň súd konštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o uzatvorení dohody o odsúhlasení hrubého rozpočtu stavby, ktorej podpis popieral. Uvedené konštatovanie súdu je zmätočné. Žalovaný predmetnú dohodu popieral celé súdne konanie. Nie je jasné, prečo by takúto listinu žalovaný podpisoval, pretože v čase údajného podpisu dohody – odsúhlasenie predbežného hrubého rozpočtu, ani nebol vlastníkom nehnuteľnosti uvedenej v dohode, a teda ani nemohol rozhodovať o vlastníckom práve k nej. Do 01. 04. 2005 predmetnú nehnuteľnosť užíval ako nájomca, na základe uzavretej nájomnej zmluvy. V dohode zo dňa 31. 05. 2000, predloženej žalobkyňou, sa uvádza, že na dostavbu autoopravovne majú byť použité prostriedky zo spoločnej činnosti v združení od 01. 06. 2000, no nič takéto sa nestalo. Zmluvu o združení uzavreli žalobkyňa a žalovaný 01. 06. 2000 a dňa 31. 10. 2000 uzavreli zmluvu o zrušení združenia, kde si vysporiadali vzájomné práva a povinnosti a ani v jednej zmluve sa nič nehovorí o spoločných prostriedkoch združenia použitých na prestavbu autoopravovne. Obsah dohody svedčí o tom, že ide o podvrh, nakoľko v čase 31. 05. 2000, kedy mala byť táto dohoda podpísaná, sa už s prácami končilo, nakoľko už dňa 25. 07. 2000 bol podaný návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia. V uvedenej dohode je viacero častí, ktoré spochybňujú jej dôveryhodnosť a preukazujú, že uvedený dokument bol vypracovaný účelovo. Napriek všetkým uvedeným skutočnostiam, sa okresný súd k týmto námietkam a skutkovým tvrdeniam žalovaného a dôkazom týkajúcim sa jednak vykonaných stavebných prác na nehnuteľnosti, ako aj údajnej dohody o odsúhlasení hrubého rozpočtu stavby, vôbec nevyjadril a obmedzil sa na strohé konštatovanie, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o neuzatvorení takejto dohody. K nesprávnemu právnomu posúdeniu uviedol, že spočíva v aplikácii CSP aj pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení vlastníckeho práva. Pochybenie súdu vidí žalovaný aj v nesprávnej aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav. V časti právnej úpravy BSM a nárokov manželov, túto právnu normu súd interpretoval správne, no nesprávne aplikoval na dané skutkové okolnosti, nakoľko podľa jeho názoru predložil súdu dostatok dôkazov, ktoré preukazovali, že v prípade garáže, ktorá je predmetom určovacej žaloby žalobkyne, nešlo o výstavbu novej stavby, ale o stavebné úpravy existujúcej stavby, ktorá nebola vlastníctvom žalovaného, a teda nemohla ani patriť do BSM účastníkov konania, napriek tomu, že podľa tvrdenia žalobkyne, bola financovaná zo spoločných prostriedkov manželov. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že má za to, že sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie v spore. K prekvapivému rozhodnutiu uviedla, že má za to, že súd prvej inštancie bol pri ďalšom rozhodovaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, v intenciách ktorého rozhodol. Žalobkyňa je toho názoru, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku odlišné stanovisko riadne zdôvodnil, pričom vychádzal práve z preukázaného dôkazného stavu a žalobkyňou predloženého doplňujúceho písomného podrobného opisu skutočností zo dňa 18. 06. 2024 a uviedol, že ide o právny nárok vychádzajúci z nevyvrátiteľnej podmienky, že majetok nehnuteľností autoopravovne bol postavený výhradne zo spoločných príjmov manželov B. a patrí do BSM, ako aj popis preukazujúci, že úplnou prestavbou a prístavbou stavby nehnuteľností vznikla úplne nová vec, ktorá po právnej stránke predtým vôbec neexistovala. Súd sa vysporiadal s hodnotením dôkaznej situácie preukázaného skutkového stavu, ktorý vyšiel najavo počas celého dokazovania vrátane samotnej svedeckej výpovede žalovaného pre orgány činné v trestnom konaní, ktoré predchádzalo súdnemu konaniu ako trestno-právne konanie vedené proti žalovanému. Uvedený dôkaz je jedným z kľúčových dôkazov, ktorý potvrdzuje tvrdenie žalobkyne, že všetok majetok nadobudnutý v trvaní manželstva považoval žalovaný za spoločne nadobudnutý majetok zo spoločne nadobudnutých príjmov, a to od uzavretia manželstva až do právoplatnosti rozsudku o rozvode. K odvolaciemu dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uviedla, že v danom prípade žalobkyňa naliehavý právny záujem na podanej žalobe preukázala. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalovaného, že by súd prvej inštancie rozhodol v napadnutom rozsudku bez opory o konkrétne dôkazy, len na základe tvrdení žalobkyne. Žalobkyňa má za to, že súd sa vysporiadal s jednoznačnou dôkaznou situáciou a nepochybne a bez pochyb usúdil, že ide o majetok nadobudnutý z príjmov oboch manželov B. za trvania manželstva. Rozhodujúcim faktorom je vydané právoplatné kolaudačné rozhodnutie, vydané počas trvania manželstva. K námietke žalovaného ohľadom nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami (dôkazmi) uvádzanými žalovaným uviedla, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Existencia naliehavého právneho záujmu nevychádza a určovací žalobu o určenie vlastníckeho práva nepodmieňuje časové hľadisko, ale právo vlastníť nehnuteľný majetok. K tvrdeniu žalovaného, že žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti autoopravovne nemala byť vhodný a účinný procesný nástroj na ochranu práv žalobkyne, uviedla, že ide o pocity a ničím nepodložené vyjadrenia žalovaného, ktoré nemajú absolútny právny základ. Tvrdenie žalovaného o tom, že stavba autoopravovne nikdy, ani z časti, nebola jeho, ale že iba prestaval nehnuteľný majetok manželov G., a tak mu údajne mala pani G. túto stavbu aj prenajímať až do roku 2004, je klamlivé a zavádzajúce. Ak sám žalovaný pripúšťa, že by žalobkyni prislúchalo právo na finančné plnenie, priznáva, že stavba bola od počiatku považovaná za výlučné vlastníctvo patriace do BSM manželov B.. Zmätočné je preto vyjadrenie žalovaného, že napriek tomu, že pripustil, že stavba bola postavená zo spoločných príjmov spolu so žalobkyňou a s určitou zaradil stavbu do majetku BSM, ako mohol žalovaný dospieť k záveru, že žalobkyňa zvolila nesprávny typ určovacej žaloby o určenie jej patriaceho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti autoopravovne, keď platí právna zásada o spôsobe vysporiadania majetku nehnuteľností nepochybne patriaceho do BSM, hlavne, ak je zrejmé a nepochybné, že od počiatku vydaného stavebného povolenia vydaného v trvaní manželstva až do právoplatne vydaného kolaudačného povolenia vydaného v trvaní manželstva ide o spoločnú nehnuteľnosť a každý z manželov má nepochybne právo na rovnakú časť. Čo sa týka darovacej zmluvy, na ktorú sa žalovaný v odvolaní odvoláva, a ktorou malo údajne dôjsť medzi exmanželmi k vysporiadaniu nehnuteľnosti po rozvode, žalobkyňa uvádza, že žiadnu zmluvu, ktorá by preukazovala toto jeho tvrdenie, žalovaný nepredložil. Poukázala na to, že žalovaný uvádzal, že vlastníctvo k autoopravovni nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21. 03. 2004, čo sa však nezakladá na pravde, nakoľko táto kúpna zmluva sa týkala predaja rodinného domu a pozemku nachádzajúceho sa v E., H. I. J. XX, súp. č. XXX, LV č. XXX, parc. č. 1525, charakterizovaný ako zastavaná plocha a nádvorie o výmere 639 m², netýkala stavby autoopravovne. Žalovaný ako vlastník stavby autoopravovne so súpisným číslom 1984 bol do katastra nehnuteľností zapísaný na základe jeho žiadosti v roku 2007, kedy k zápisu jeho vlastníckeho práva predložil kolaudačné rozhodnutie, rozhodnutie o určení súpisného čísla a zároveň predložil aj geometrický plán č. 49/2007, ktorým došlo k rozčleneniu pôvodnej parcely č. 1525. Práve kolaudačné rozhodnutie č.j.: SP-H-00/6772-Kor. bolo právnym titulom, na základe ktorého bolo možné zapísať vlastnícke právo k stavbe – autoopravovňa v prospech žalovaného. Momentom nadobudnutia vlastníctva žalovaného k stavbe autoopravovne je podľa názoru žalobkyne deň právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia, keďže zápis rozhodnutia o pridelení súpisného čísla stavbe a kolaudačného rozhodnutia do katastra nehnuteľností sa vykonáva

záznamom. Žalobkyňa má za to, že neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že nehnuteľnosť po kolaudácii nemohla byť žalovaným zapísaná do katastra, nakoľko nebol jej vlastníkom. Čo sa týka vyjadrenia žalovaného k ním predloženému znaleckému posudku č. 28/2020 K. L. M., žalobkyňa namietala jeho nedostatky: neobsahoval prílohy, na ktoré sa odvolával, neposudzoval stavbu ako celok a už vôbec neskúmal prístavbu - celú novozastavanú plochu. Žalobkyňa predložila odborný posudok, ktorý predložila do súdneho konania, a ktorý vypracovala K. N. B., autorizovaná architektka, ktorá odhadla rozsah nových konštrukcií na viac ako 80% a podľa jej posúdenia sa stavba v čase kolaudácie mohla považovať za stavbu kategórie: nová. K výpovedi svedka D. G. žalobkyňa uviedla, že vidí rozsiahly zmätok a absolútny nesúlad v tvrdeniach a vyjadreniach žalovaného, ktorý sám nie je jednotný vo svojich tvrdeniach. V roku 1997, kedy došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy medzi žalovaným a manželmi G., mala platnú nájomnú zmluvu uzavretú s pánom G. iba žalobkyňa, výhradne na svoj výkon povolenia, a to na celú budovu rodinného domu aj všetkých príslušných skladových priestorov ako predajňu na predaj náhradných dielov na automobily. Žalovaný od roku 1997 mal uzatvorenú nájomnú zmluvu s pánom G. na tom istom pozemku, ale iba na časť pozemku so vstupom od hlavnej brány na dvor, na ktorej sa v zadnej časti nachádzali pozostatky starej budovy, ktorá pochádzala z 30-tich rokov minulého storočia. Nie je možné súhlasiť s vyjadrením žalovaného, že mal súdu preukázať znaleckým posudkom, že nešlo o výstavbu, ale iba o stavebné úpravy dokončenej stavby. Tieto tvrdenia žalovaného sú v priamom rozpore s jeho vlastnou výpoveďou, ako aj s priebehom všetkých udalostí odo dňa vydania stavebného povolenia na meno žalovaného v roku 1997 až do právoplatného kolaudačného rozhodnutia k 19. 12. 2000. Žalovaný potvrdil svojou výpoveďou, aj písomne, že si musel v apríli roku 2000, kvôli nevyhnutnosti navýšenia nákladov, požičať ďalšie peniaze od krstnej matky vo výške 400 000 Sk, lebo on nemal v tom čase už žiadne svoje peniaze z podnikania, čo je dosť vysoká suma už sama o sebe, ktorá už v tomto bode popiera tvrdenie žalovaného, že by malo ísť iba o akési stavebné úpravy dokončenej stavby. Aj svedecká výpoveď svedka D. G. a O. F. vyvracia toto tvrdenie žalovaného, nakoľko D. G. vypovedal, že sa nijak finančne ani materiálne nepodieľali na výstavbe autoopravovne. Čo sa týka vyjadrenia žalovaného, že znalecký posudok by mal byť nespochybniteľným dôkazom, z ktorého mal súd povinnosť vychádzať, už v predošlom vyjadrení sa vyjadrila, že tento znalecký posudok pojednáva iba o prestavbe pôvodnej stavby. Ak znalec uvádzal, že mal k dispozícii stavebné povolenie, z ktorého vychádzal, tak zo stavebného povolenia vychádza, že je vydané na zmenu, prestavbu a prístavbu. Dôkazné listiny, na základe ktorých znalec vychádzal, ani fotografie, na ktoré odkazoval v znaleckom posudku však znalec ani žalovaný predložiť súdu nevedeli. Tento znalecký posudok nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz. Súd teda správne ustálil právny názor, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný neunesol dôkazne bremeno svojho tvrdenia ani v súvislosti s námietkou k listine Dohody na odsúhlasenie hrubého rozpočtu stavby zo dňa 31. 05. 2000, na ktorej popieral svoj vlastnoručný podpis. Žalobkyňa má za to, že právne závery súdu prvej inštancie v rozsudku sú správne, aj v súvislosti s vykonaným dokazovaním, hodnotením dôkazov, pričom je správny aj úsudok súdu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam. K nesprávnemu právnenému posúdeniu veci uviedla, že poukazuje na jej písomné podania, ako aj na celý priebeh súdneho konania, v rámci ktorých poukázala na nespochybniteľné dôkazy, ktoré preukazujú, že vznikla technicky aj druhovo úplne nová vec, ktorá v právnom slova zmysle nikdy predtým neexistovala a táto stavba autoopravovne spadá pod aplikáciu § 135 b) ods. 1 OZ. Od vydania stavebného povolenia boli všetky finančné prostriedky manželov B. investované dobromyseľne s cieľom skolaudovať stavbu za účelom ich podnikania na dosiahnutie spoločných príjmov. Nehnuteľnosť autoopravovne bola zapísaná do katastra nehnuteľností na základe žiadosti podanej žalovaným, a to na základe právoplatného kolaudačného rozhodnutia vydaného v roku 2000 č.j. SP-H-00/06772-Kor., tak ako to tvrdila žalobkyňa. Žalobkyňa predložila ako prílohu ku svojmu vyjadreniu aj rovnopis Daňového priznania podaného žalovaným a potvrdené Daňovým úradom Šahy za rok 2000, ktorý jednoznačne a nepochybne preukazuje tvrdenie žalobkyne k skutočne vynaloženej investícii finančných prostriedkov do výstavby autoopravovne vo výške vyše 910 000 Sk. Napadnuté rozhodnutie navrhla ako vecne správne potvrdiť a žalobkyňu priznať aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou – žalovaným, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a po zopakovaní a doplnení dokazovania

na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

5. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že žalobkyňa je spoluvlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. E., vedených na LV č. XXXX, ako parcely reg. „C“ stavba autoopravovňa súp. číslo XXXX, nachádzajúca sa na parc. č. 1525/3 (ďalej len „predmetná stavba“), a to v spoluvlastníckom podiele 1/2.

6. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Z odvolania žalovaného je zrejmé, že jedným z odvolacích dôvodov bolo namietanie porušenie práva na spravodlivý súdny proces, keď uvádzal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za prekvapivé a zároveň mal za to, že súd sa nevyporiadal s množstvom dôkazov.

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného úroku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy konal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strán sporu, ale z hľadiska odôvodnenia má spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom strane sporu musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo strany sporu a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti.

9. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ust. § 220 ods. 2 CSP znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite a skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď s ohľadom na túto judikatúru nie je potrebné zdôvodňovať každý argument strán sporu, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky podstatné argumenty prednesené stranami, ktoré uviedli v konaní. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu, a nie len odkazovať na právne závery účastníkov.

10. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne alebo tým skôr, pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ by takto súdy postupovali, založili by tým nepreskúmateľnosť nimi vydaných rozhodnutí. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho-ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 33/2012).

11. Aj keď žalovaný v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a tiež prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto otázke, ako aj nevyporiadanie sa s argumentami a dôkazmi žalovaného, vzhľadom k tomu, že táto vec už bola

odvolacím súdom zrušená a ďalšie zrušenie veci neprichádzalo do úvahy (§ 390 písm. b/ CSP), odvolací súd vo veci vytýčil pojednávanie, aby zopakoval a doplnil dokazovanie potrebné pre rozhodnutie vo veci a vytvoril si podklady pre odlišné skutkové závery, ako aj možnosť vec inak právne posúdiť a zároveň doplniť dôvody rozhodnutia tak, aby bolo dostatočne odôvodnené. K prekvapivosti rozhodnutia odvolací súd dodáva, že po zrušení veci odvolacím súdom sa konanie dostalo do štádia na súde prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie bol povinný sa opätovne zaoberať otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a po dotaze na žalobkyňu, vychádzajúc z pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, dospel k záveru, že naliehavý právny záujem je daný, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Keďže naliehavý právny záujem nebol súdom prvej inštancie odôvodnený dostatočne, odvolací súd ešte k tejto otázke dopĺňa dôvody, pričom vychádzal z judikatúry, ktorú uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení, bez potreby jej opätovného uvádzania.

12. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranou sporu) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

13. Otázkou povinnosti súdu zaoberať sa naliehavým právnym záujmom na požadovanom určení odvolací súd rozobral už vo svojom uznesení zo dňa 9. apríla 2024 č. k. 9Co/82/2023-1174, v ktorom uviedol, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení - o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1 je potrebné posudzovať v zmysle OSP, účinného v čase podania predmetnej žaloby, a pokiaľ ho súd prvej inštancie posúdil podľa § 137 písm. c/ CSP, išlo o nesprávne právne posúdenie veci. Napriek tomuto záveru, súd prvej inštancie tento záver odvolacieho súdu nerešpektoval a opätovne posudzoval naliehavý právny záujem v zmysle CSP.

14. Podľa § 80 písm. c/ OSP účinného do 30. júna 2016, teda v čase podania predmetnej žaloby, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

15. Odvolací súd zotrváva na svojich záveroch, uvedených v bode 16. zrušujúceho uznesenia, a má za to, že v danej veci je potrebné naliehavý právny záujem posudzovať podľa ustanovenia § 80 písm. c/ OSP.

16. Žalobkyňa sa ňou navrhovaného určenia domáha z dôvodu, že prestavba predmetnej stavby bola realizovaná počas trvania manželstva účastníkov konania a aj skolaudovaná do právoplatnosti rozsudku o rozvode, keďže kolaudačné rozhodnutie bolo vydané 09. 11. 2000, pričom rozsudok o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť až po uvedenom dátume. Vzhľadom k tomu, že medzi účastníkmi konania nedošlo k vyporiadaniu BSM v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozvodu ani dohodou a ani rozhodnutím súdu, nastala zákonná domnienka, čo sa týka nehnuteľnosti, že táto prešla do podielového spoluvlastníctva strán sporu. Vzhľadom k tomu, že na LV č. XXXX kat. úz. E. je ako výlučný vlastník zapísaný žalovaný, vo všeobecnosti platí, že ak sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ku ktorej je ako vlastník zapísaný niekto iný, má naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Predmetná nehnuteľnosť bola realizovaná z prostriedkov pariacich do BSM, preto má za to, že stavba autoopravovne tvorila bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu, a keďže do 3 rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode nedošlo k vyporiadaniu, táto je v podielovom spoluvlastníctve, pričom žalobkyňa nemá záujem o peňažné plnenie.

17. Vychádzajúc z uvedeného, dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci má žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože ňou tvrdené právo je neisté a ohrozené, pričom vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Určovací rozsudok v danej veci bude pre žalobkyňu podstatným spôsobom užitočný. Žalobkyňa po zrušení skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie uviedla skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný a na preukázanie týchto tvrdení navrhla aj dôkazy. Napriek tomu, že v zásade platí, že možnosť žaloby na plnenie spravidla vylučuje právny záujem na žalobe určovacej, žalobkyňa v danej veci uviedla dostatok dôvodov, ktorými preukázala, že má právny záujem na tom, aby rozhodnutím súdu bolo určené určité právo, lebo vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu a bez takéhoto určenia je jej právne postavenie neisté. K takémuto záveru dospel odvolací súd napriek tomu, že

vzhľadom k následnému zhodnoteniu nehnuteľnosti žalovaným, ak by medzi stranami sporu nedošlo k dohode, žalovaný uvádzal, že budú nasledovať aj ďalšie konania. Odvolací súd pri posudzovaní otázky naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení tento posudzoval výlučne s ohľadom na právny záujem žalobkyne, záujem žalovaného je pri posudzovaní tejto otázky súdom irelevantný. Súd zohľadnil aj to, že v prípade úspechu žalobkyne v konaní by rozhodnutie súdu bolo podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností, a to, že vo všeobecnosti platí, že ak sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, u ktorej je ako vlastník zapísaný niekto iný, má naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Vychádzajúc z dôvodov, pre ktoré žalobkyňa túto žalobu podala, sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňa má možnosť podať žalobu na plnenie, na zaplatenie časti spoločných finančných prostriedkov z BSM investovaných do prestavby nehnuteľnosti. Následne sa odvolací súd zaoberal posúdením veci samej.

18. Pre úspech v spore je potrebné, aby žalobca pravdivo a úplne opísal všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu, pretože nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom spore. Samotné skutkové tvrdenie strany na úspech v spore nestačí, na túto jeho povinnosť nadväzuje ďalšia procesná povinnosť, a to dôkazná povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana, ktorá urobila určité skutkové tvrdenia. V danom prípade žalobkyňa. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena je rovnako sankcionované stratou sporu. Dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto unesie svoju procesnú povinnosť tvrdiť.

19. Pre to, aby bola žalobkyňa v tejto veci úspešná, bolo potrebné, aby okrem naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení preukázala to, že vlastníkom predmetnej stavby sa stal žalovaný za trvania ich manželstva a existencie ich BSM, pričom prestavba a prístavba bola financovaná z ich spoločných prostriedkov.

20. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

21. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, zopakovaného na odvolacom pojednávaní, vyplýva, že za trvania manželstva strán sporu (trvalo do 19. 12. 2000, kedy zaniklo právoplatnosťou rozsudku o rozvođe) došlo žalovaným ako stavebníkom v zmysle stavebného povolenia zo dňa 24. 10. 1997 k prestavbe nehnuteľnosti, vlastnícky patriacej v tom čase manželom G., pričom stavebné povolenie bolo vydané na „Zmenu existujúcej garáže prestavbou a prístavbou na autoopravovňu“ a na základe tohto stavebného povolenia malo ísť o prestavbu existujúcej garáže, ako aj o prístavbu existujúcej garáže. K vydaniu kolaudačného rozhodnutia na predmetnú nehnuteľnosť došlo dňa 9. 11. 2000, pričom toto rozhodnutie bolo doručované aj G.. V čase realizácie rekonštrukcie predmetnej stavby bola táto nehnuteľnosť na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01. 04. 1997 prenajatá manželmi G. (D. a A.) ako prenajímateľmi žalovanému ako nájomcovi. Účelom nájmu malo byť vykonávanie podnikateľskej činnosti v oblasti ohlasovacej živnosti – údržba a oprava dvojstopových motorových vozidiel, pričom v čase uzatvárania zmluvy prenajímateľa a nájomca konštatovali, že odovzdané nebytové priestory nie sú v spôsobilom stave na užívanie dohodnutého účelu nájmu. Nájomca sa zaviazal vykonať na vlastné náklady rekonštrukciu prenajímaných nebytových priestorov v súlade s projektom stavby a prenajímateľa s vykonaním rekonštrukčných prác súhlasili. Nájomca bol povinný vykonávať všetky opravy a údržbu prenajatých nebytových priestorov na vlastné náklady bez nároku a ich zaplatenie prenajímateľmi. Po rozvođe manželstva G. sa vlastníčkou predmetnej stavby stala A. G., ktorá predmetné nebytové priestory prenajala nájomnou zmluvou zo dňa 22. 12. 2004 žalovanému. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21. 03. 2005, ktorej vklad bol povolený dňa 1. apríla 2005, došlo medzi predávajúcimi D. G. a A. G. ako predávajúcimi a žalovaným ako kupujúcim k uzavretiu kúpnej zmluvy na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. E., na LV č. XXX, rodinný dom súp. č. XXX a pozemok parc. č. 1525 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 639 m², avšak predmetná stavba (autoopravovňa) nebola predmetom tejto kúpnej zmluvy. Predmetnej stavbe – autoopravovni bolo rozhodnutím Mesta Šahy zo dňa 27. 07. 2007 určené súpisné číslo XXXX, pričom v ňom bolo uvedené, že vlastníkom stavby je žalovaný.

22. V priebehu konania žalobkyňa uvádzala, že so žalovaným boli manželia, budova autoopravovne bola postavená zo spoločných finančných prostriedkov, pričom po rozvode ich manželstva k vyporiadaniu BSM nedošlo, a tak platí, že budova autoopravovne je v ich podielovom spoluvlastníctve. Okrem toho uvádzala, že za trvania manželstva uzavreli zmluvu o združení a počas trvania zmluvy o združení dohodu na odsúhlasenie predbežného hrubého rozpočtu na stavbu a rekonštrukciu garáže na autoopravovňu a podľa tejto dohody spoločným ukončením stavby autoopravovne, jej sprevádzkovaním a kolaudáciou sa stáva žalobkyňa spolumajiteľkou nehnuteľnosti autoopravovne s podielom 1. Žalovaný to, že by prestavba predmetnej nehnuteľnosti bola financovaná zo spoločných prostriedkov, popieral. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že k rekonštrukcii predmetnej stavby – autoopravovne došlo za trvania manželstva strán sporu, pretože rozhodnutie o kolaudácii bolo vydané dňa 09. 11. 2000 a manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené až dňa 19. 12. 2000. Zároveň to bolo aj počas existencie ich združenia, ktoré trvalo od 01. 06. 2000 do 31. 10. 2000, pričom na základe individuálnej dohody sa strany sporu zaviazali vložiť do združenia majetok, doteraz používaný na podnikateľskú činnosť, ktorý ku dňu vzniku združenia si navzájom odsúhlasili. Zároveň sa dohodli, že príjmy získané predajom sú spoločnými príjmami. Strany sporu dňa 31. 05. 2000 podpísali Dohodu – odsúhlasenie predbežného hrubého rozpočtu na stavbu rekonštrukcie garáže na autoopravovňu, z ktorej vyplýva, že bola uzavretá z dôvodu poskytnutia investičných prostriedkov na stavbu autoopravovne, ktorá sa má zrealizovať počas činnosti združenia, na ktorej zmluve sa obidvaja účastníci združenia dohodli a navzájom si odsúhlasili, že finančné prostriedky sa budú poskytovať z príjmov nadobudnutých spoločnou činnosťou v združení od 01. 06. 2000. Napriek tomu, že žalovaný podpis na tejto dohode popieral, z Uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice ČVS:ORP-174/OEK-LV-2012 zo dňa 04. 06. 2013 vyplýva, že nakoľko P. B. (žalovaný) uvádzal, že listinu (Dohodu) nepodpísal, pre riadne posúdenie veci bolo potrebné zistiť zhotoviteľa podpisu vyhotoveného v mene P. B. na predmetných listinách, boli zabezpečené originály sporných listín a porovnávací materiál, následne bol pribratý znalec z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo, JUDr. Igor Nitriansky, ktorý vyhotovil znalecký posudok č. 6/2013, so záverov ktorého je zrejmé, že Dohodu - odsúhlasenie predbežného hrubého rozpočtu na stavbu a rekonštrukciu garáže na autoopravovňu, uzavretú medzi A. B. a P. B. zo dňa 31. 05. 2000, podpísal P. B., pričom znalec z päťstupňovej škály záverečného hodnotenia určil stupeň I – jednoznačnosť, teda sporný podpis je vlastnoručným podpisom P. B.. Vzhľadom k takémuto záveru, odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaný túto istinu podpísal, pretože opak žalovaný v konaní nepreukázal.

23. Odvolací súd považoval z vykonaných dôkazov za preukázané, že prostriedky, ktoré vložil žalovaný do rekonštrukcie nehnuteľnosti, patrili do BSM, pretože išlo o prostriedky nadobudnuté počas manželstva, sčasti aj získané počas činnosti ich spoločného združenia, čo potvrdil aj sám žalovaný pri jeho výsluchu pred OO PZ v Leviciach dňa 11. 04. 2007, keď uvádzal, že v čase zakladania spoločného združenia boli so žalobkyňou manželia. Nakoľko boli manželia, majetok, ktorý vložili do združenia, bol ich spoločný majetok, nakoľko bol nadobudnutý po uzavretí manželstva. Jednalo sa o majetok, tak ako sa uvádza v zmluve o združení. V zmluve sa nepíše konkrétne, kto z nich dvoch, čo vložil, nakoľko sa jednalo o spoločný majetok nadobudnutý počas manželstva. Počas spoločného podnikania šli všetky získané peňažné prostriedky na ich spoločný účet, ktorý mali vo VÚB Levice. Čo sa týka majetku žalobkyne nadobudnutého podnikateľskou činnosťou, uviedol, že boli v čase nadobudnutia tohto majetku manželia, a teda majetok patril tak jemu, ako aj jej. To, že by išlo o výlučné prostriedky žalovaného, žalovaný v konaní nepreukázal, a to, že by išlo o prostriedky, ktoré sú z BSM vylúčené, ani netvrdil.

24. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

25. Podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnuťelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci užíva. O ostatných hnuťelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

26. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

27. Podľa § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka ak niekto dobromyseľne spracuje cudziu vec na novú vec, stáva sa vlastníkom novej veci ten, ktorého podiel na nej je väčší. Je však povinný uhradiť druhému vlastníkovi cenu toho, o čo sa jeho majetok zmenšil. Ak sú podiely rovnaké a účastníci sa nedohodnú, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek z nich súd.

28. Podľa § 132 ods. 1 OZ vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

29. Ďalšou, pre rozhodnutie vo veci podstatnou otázkou bolo posúdenie otázky, kedy sa stal žalovaný vlastníkom predmetnej stavby. Na to, aby bolo možné aplikovať v danej veci ustanovenie § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné, aby žalobkyňa v konaní preukázala, že dobromyseľným spracovaním cudzej (vlastnícky patriacej manželom G.) veci (garáže na autoopravovňu) sa stal žalovaný vlastníkom predmetnej stavby (autoopravovne) za trvania ich manželstva, pričom následne by sa podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka uplatnila domnienka, že keďže do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o nehnuteľné veci (autogaráž), že sú v podielovom spoluvlastníctve, a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké.

30. Pokiaľ ide o spracovanie cudzej veci, ide o jeden zo spôsobov originárneho nadobudnutia vlastníctva k novej veci. Ak k spracovaniu došlo na základe dohody, vlastníkom sa stáva osoba označená v dohode. Ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka upravuje nadobúdanie vlastníctva len v tých prípadoch, ak dohoda medzi spracovateľom a vlastníkom veci absentuje. K spracovaniu cudzej veci môže dôjsť tým, že spracovateľ k cudzej veci pripojí svoj materiál a tým vznikne nová vec, alebo tak, že spracovateľ upraví cudziu vec tak, že sa úplne zmení jej podstata, čím vznikne nová vec. Či v konkrétnom prípade pôjde o novú vec, bude závisieť od okolností konkrétneho prípadu. To, že by pred vykonaním rekonštrukcie došlo medzi žalovaným a manželmi G. k dohode o tom, kto sa stane po rekonštrukcii jej vlastníkom, v konaní preukázané nebolo. Pre úspech žalobkyne v spore potom bolo potrebné, aby v konaní preukázala, že spracovaním cudzej veci žalovaným ako spracovateľom vznikla nová vec, ktorej sa stal vlastníkom. Teda, nemohlo ísť len o úpravu alebo opravu cudzej veci. Pri spracovaní stavby by to muselo znamenať, že v dôsledku stavebných prác prestalo byť zrejme pôvodné stavebnotechnické a funkčné usporiadanie jej prvého nadzemného podlažia.

31. Otázkou spracovania časti stavby sa zaoberal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo 22/2005, v ktorom uviedol: Ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka výslovne rieši prípady, keď sa z cudzej veci, prípadne viacerých cudzích vecí, spracovaním vyhotoví nová vec a zmluvou nie je dohodnuté nič iné. Predmetom spracovania zrejme môže byť aj nehnuteľnosť; ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka to nevylučuje (možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam spracovaním predvída aj zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam vo svojom ustanovení § 34 ods. 1). Nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej nehnuteľnej veci ale zrejme môže mať praktický význam iba v prípadoch, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci (stavby). Nadobudnutie vlastníctva k „spracovanej“ stavbe je možné, len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom za zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (porovnaj napr. R 29/1999). Z ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prístavba (nadstavba), ani iné stavebné zmeny (a už vôbec nie stavebné opravy a úpravy) zásadne nemenia nič na vlastníctve nehnuteľnej veci (porovnaj napr. R 29/1989).

32. Vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva spracovaním podľa § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka NS SR v uznesení sp. zn. 1Cdo/238/2021 zo dňa 27. 06. 2023 uviedol, že nadobudnutie

vlastníckeho práva spracovaním je základným predpokladom preukázania spracovania cudzej veci na novú vec. K nadobudnutiu vlastníckeho práva spracovaním cudzej nehnuteľnej veci môže ísť iba v prípadoch, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci (stavby). Nadobudnutie vlastníctva k „spracovanej“ stavbe je možné, len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom za zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (R 29/1999; citované podľa 2Cdo/22/2005), čo však nebol tento prípad. Keďže nebol naplnený základný predpoklad podľa § 135b ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka (spracovanie cudzej veci), nebolo ani potrebné, aby súd posudzoval akékoľvek okolnosti významné pre určenie vlastníckeho práva jednej alebo druhej strany sporu podľa druhej vety citovaného ustanovenia.

33. Vzhľadom k tomu, že prestavba budovy môže byť uskutočnená rôznymi spôsobmi, pri posúdení toho, či určitý konkrétny výsledok stavebnej činnosti je už vecou v právnom zmysle, teda či počas prestavby došlo k zániku pôvodnej stavby alebo nie, sa nedajú určiť úplne presné kritériá. Je zrejmé, že posúdenie toho, či je výsledok určitej stavebnej činnosti už stavbou ako predmetom občianskoprávných vzťahov, či došlo k zániku pôvodnej stavby, je vecou právnej úvahy súdu, pričom sa vychádza zo skutkových zistení v priebehu konania.

34. Pri posudzovaní, či došlo z hľadiska občianskeho práva o zánik pôvodnej stavby alebo jej prestavbe, nie je rozhodné, ako bolo formulované stavebné povolenie alebo iné rozhodnutie stavebného úradu. Stavebný úrad sa vecou zaoberá z iných hľadísk, než súd rozhodujúci o vlastníctve budovy, preto v konaní o vlastníctve stavby je potrebné stavebné povolenie zohľadniť, avšak nie je pre posúdenie veci rozhodujúce. Tieto správne rozhodnutia zakladajú len oprávnenie z hľadiska stavebno-právneho, avšak v zásade nemajú vplyv na občianskoprávne oprávnenie občana vykonať na stavebnom pozemku práce, o ktoré žiada a tieto rozhodnutia nemôžu založiť vlastníctvo k prestavanej stavbe.

35. Čo sa týka skutkových tvrdení žalobkyne k prestavbe garáže na autoopravovňu, k tomuto žalobkyňa už na pojednávaní dňa 01. 04. 2014 uvádzala, že sa nejednalo len o prestavbu garáže na autoopravovňu, ale sa jednalo aj o prístavbu, čo je zrejmé zo stavebného povolenia. Autodielná bola vystavaná z pôvodnej garáže, ktorá bola zbúraná, čiže vznikla nová stavba. Vo vyjadrení zo dňa 7. apríla 2017 žalobkyňa uvádzala, že pozostatky z pôvodnej garáže boli z viac ako 90% zbúrané, a to hlavne vybúranie pôvodnej čelnej steny, vybúranie pôvodnej predelovej priečky, zbúranie muriva z oboch strán, ako aj prestavba strechy, ktorá bola osadená úplne nová. Prístavba pozostávala z prístavby miestností priamo k čelnej strane existujúcich pozostatkov bývalej garáže o pôdorysných rozmeroch 5,80 m x 10,50 m, vybudovanie montážnej jamy. V stavbe sa vybudovala nová elektroinštalácia, vodovod, kanalizácia. Bola vytvorená úplne nová vec, tak z hľadiska funkčnosti, ako aj vzhľadu a podiel na novo vybudovanej veci je oveľa väčší. K prestavbe sa vyjadrila aj vo vyjadrení zo dňa 12. júna 2017, v ktorom uviedla, že zo stavebného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že došlo k vybúraní celej pôvodnej čelnej steny a aj k vybúraní celej predelovej priečky, čím sa jednoznačne zmenilo celé dispozičné riešenie a k zbúraní celej predelovej priečky a zbúraní muriva z oboch strán pred objektom v dĺžke 5,70 m, vo výške 2,40 m, ako aj k prestavbe celej strechy, keďže na novovzniknutej stavbe boli od základov vymurované úplne nové múry, na ktorých bol osadený dookola úplne nový veniec na to, aby bolo možné vybudovať a realizovať osadenie plne novej strechy. Realizáciou stavby vznikla úplne nová vec. Došlo k zániku predošlého objektu, pôvodného domu. Zmenil sa celkový charakter a aj spôsob a účel využívania. Vybudovali zvislé i vodorovné nové konštrukcie, konštrukcie a osadenie celej strechy, montážnej jamy so schodiskom, realizáciu novej podlahy pod celou novou stavbou, čím vznikla nová vec. V ďalších vyjadreniach žalobkyňa zotrvala na vyjadrení, že rekonštrukciou vznikla nová stavba.

36. V priebehu konania žalobkyňa predložila súdu Odpoveď na žiadosť o stanovisko k veku a kategórii stavby jestvujúcej Autoopravovne E., H. I. XX Ing. arch. Gabriely Dovalovej zo dňa 08. 01. 2020, z ktorej vyplýva, že po preskúmaní žalobkyňou predložených dokumentov: Stavebného povolenia Okresného súdu v Leviciach zo dňa 24. 10. 1997 číslo: SP-H-97/03700-Kor a Kolaudačného rozhodnutia zo dňa 09. 11. 2000 číslo: SP-H-00/06772-Kor, žalobkyňou poskytnutých informácií a predloženej fotodokumentácie stavby, konštatuje, že celá stavba má v súčasnosti vek 20 rokov a na základe jej odborných vedomostí konštatuje, že stavba sa v čase kolaudácie mohla pokladať za stavbu kategórie: Nová. Tento názor zdôvodnila tým, že jestvujúca pôvodná súkromná garáž, ktorej zmena bola povolená uvedeným stavebným povolením, bola rozmerov 5,8 m x 10,5 m, čo je celková plocha 60,9 m². Vo svojom strede dispozície bola predelená priečkou, mala dva samostatné vstupy a pultovú strechu.

Čelná stena, dĺžky 10,5 m, bola odstránená, rovnako aj stredná priečka bola celá odstránená, obvodové múry bočné, a vzhľadom na nové rozmery novo navrhovaného objektu, bola odstránená aj jestvujúca celá pultová strecha. Pretože jej nebola predložená projektová dokumentácia, môže stanovisko, aké boli použité na stavbu stavebné materiály, opierať iba o svoje odborné vedomosti a skúsenosti. Prístavba bola zrealizovaná do celkovej zastavanej plochy 139 m², teda rozmery autodieline sú 10,5 m x 13,23 m. Bolo zrealizované obvodové murivo, vrátane spodnej stavby. Ďalej realizovaná nová omietka. Po celom obvode obnovovanej aj novej časti musel byť prevedený obvodový, železobetónový veniec, ktorý celú stavbu stužil, a do ktorého bola ukotvená úplne nová konštrukcia strechy. Betónová podlaha jestvujúcej časti musela byť odstránená, bola zrealizovaná montážna jama, takže technický postup jej správnej realizácie mohol byť iba taký, že boli odstránené všetky vrstvy podlahy v časti jestvujúcej garáže, prevedená spolu už aj v novej časti, nový betónový podklad, nová hydroizolácia a následne aj nová betónová vrstva, spevnená betónová plocha, ktorá mala byť správne vystužená minimálne oceľovou sieťovinou, z dôvodu vysokého zaťaženia podlahy, s realizovaním zabezpečovacích prác proti presakovaniu nebezpečných látok do podzemných vôd, vzhľadom na funkciu stavby – autoopravovňa. Boli prevedené nové rozvody elektrickej energie, nové rozvody vody aj kanalizácie, zohľadňujúce potreby novej technológie autoopravovne podľa platných smerníc apríl 2000. Nové museli byť výplne okenných otvorov, aj dverí. Vonkajšia omietka musela byť rovnako vykonaná ako celá nová. Dokumentácia o pôdoryse stavby a rozsahu búracích prác potvrdzuje jej stanovisko. Porovnaním rozsahu realizovaných nových stavebných konštrukcií si na základe svojich osobných odborných skúseností, dĺžky - 39 rokov, odbornej praxe na realizácii stavieb, odhaduje rozsah nových konštrukcií na viac ako 80% nových konštrukcií. Celú stavbu Autoopravovne zatrieduje do kategórie Nová. Uviedla, že jej stanovisko môže byť použité pre účely súdneho konania.

37. K tejto argumentácii žalovaný vo vyjadrení 26. 04. 2017 uvádzal, že pôdorys budovy zostal v celom rozsahu uchovaný, rovnako tak aj obvodové múry a ich výška bola zachovaná, prestavbou došlo k zbúraniu a posunutiu priečky s dverami budovy do prednej časti budovy (do prednej časti základov budovy, ktoré základy a rozmery boli zachované) a bol vytvorený vchod do budovy v jej prednej časti, ktorá bola pôvodne prekrytá, betónová plocha s bočnými obvodovými múrmi využívaná pôvodne na zváranie a vŕtanie, obvodové múry boli búrané len za účelom osadenia okien a boli na nich vysekané otvory na okná, aby dosiahli väčšie presvetlenie. Bola urobená výmena strechy za sedlovú, tepelná izolácia nebola robená, kanalizácia a vodovod neboli robené, v roku 2014 sa dotiahlo ústredné kúrenie aj so studenou vodou. Podľa jeho názoru nová stavba spracovaním nevznikla, nakoľko bola pôvodná stavba z väčšej časti zachovaná. Na názore, že nevznikla nová stavba, zotrval aj v priebehu ďalšieho konania.

38. Následne súdu predložil znalecký posudok č. 28/2020 Ing. Petra Villanta, ktorého úlohou bolo stanoviť stupeň prestavanosti predmetnej autoopravovne. Žalovaný predložil znalcom stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie, pôdorys garáže a fotodokumentáciu z rokov 1997 – 2000 a znalec uskutočnil dňa 21. 01. 2020 obhliadku predmetnej stavby a zadovážil si výpis z listu vlastníctva č. XXXX a kópiu katastrálnej mapy zo dňa 23. 01. 2020. V závere znaleckého posudku znalec uviedol, že predmetná nehnuteľnosť nie je novostavba. Predmetná stavba zapadá pojmovo pod zmenu dokončených stavieb, stavebné úpravy, pri ktorých sa zachováva vonkajšie pôdorysné aj výškové ohraničenie stavby. Z toho vyplýva, že sa nejedná o novostavbu. Pojem novostavby stavebný zákon nepozná, vo všeobecnosti je však tento pojem používaný pri stavbách, pri ktorých proces vzniku spájame s výstavbou novej stavby, bez akéhokoľvek využitia starších, resp. pôvodných prvkov inej stavby. Predmetná stavba prešla rekonštrukciou, pre presnejšie vymedzenie zrekonštruovaných prvkov uvádza aj percentuálny výpočet pôvodných a zrekonštruovaných prvkov stavby. Po rekonštrukcii tvorili pôvodné prvky, ktoré ostali rekonštrukciou nezmenené, 44% celkovej hodnoty stavby a zvyšných 56% tvoria nové prvky pridané alebo vymenené. Ku dňu kolaudácie bola predmetná autoopravovňa zrekonštruovaná tak, že nové prvky tvorili 56% z celkovej hodnoty nehnuteľností. Na týchto svojich záveroch zotrval znalec aj pri jeho výsluchu na pojednávaní, keď uviedol, že po rekonštrukcii tvorili pôvodné prvky, ktoré ostali rekonštrukciou nezmenené, 44% z celkovej hodnoty stavby a zvyšných 56% tvoria nové prvky pridané alebo vymenené, avšak odhliadnuc na toto percentuálne vyjadrenie, je možné ustáliť, že sa nezmenil pôvodný pôdorys, ani obvodové múry, plošne, výškovo zostali nezmenené, takže sa jedná o rekonštrukciu stavby, a nie novú stavbu.

39. Žalovaný na odvolacom pojednávaní uviedol, že keď preberal nebytový priestor, vpredu sa nachádzali dve garážové brány o výške asi 2 m, celý priestor mal plochu do 100 m², zmestili sa do neho

štyri motorové vozidlá. Priestor bol oddelený priečkou a túto zbúrali. Pôvodný objekt nemal okná a oni do bočných stien vysekali okná, na oboch stranách. Stena naboku sa neodstraňovala, neodstraňovala sa ani zadná stena. Pred nebytovým priestorom bola spevnená plocha, ktorá mala po bokoch múry, pravý z nich bol šikmý a táto časť bola prikrytá strechou, avšak z prednej časti bola otvorená. Pri prestavbe posunul prednú stenu dopredu o 2,4 m a vybudoval tam dve brány, ktoré sú už vysoké 3 m. Šikmú strechu vymenil za áčkovú strechu. Urobil montážnu jamu, podlahu nemenil, keď práce ukončil, v objekte nebola kanalizácia, vodovod ani ústredné kúrenie a objekt bol vykurovaný teplovzdušným kúrením na starý olej. Pôvodný nebytový priestor mal asi 70 m² a teraz má rozlohu asi 100 m².

40. Žalobkyňa uvedený znalecký posudok, predložený žalovaným, spochybňovala, mala za to, že bol vypracovaný v rozpore so zákonom. Súdu predložila vyjadrenie K. N. B. zo dňa 12. 06. 2020, v ktorom uviedla, že v plnom rozsahu zotrváva na svojom odbornom vyjadrení.

41. V priebehu odvolacieho konania žalobkyňa požiadala odvolací súd, aby sa mohla k tvrdeným skutočnostiam vyjadriť písomne, z dôvodu, že jej zdravotný stav neumožňuje jej osobný výsluch. Odvolací súd jej to umožnil, pričom žalobkyňa v písomnom vyjadrení uviedla, že pri stavebných prácach museli vykonať navýšenie celej plochy základovej betónovej dosky celej novej podlahy autoservisu o viac ako pol metra. Navýšenie základovej dosky sa vykonalo navážkou kameniva zo zbúranej starej pôvodnej stodoly a následným spevnením zvalcovaním – zhutnením celej tejto podlahovej plochy, aby sa mohli bezpečne vytiahnuť všetky nové obvodové múry. Zostala zachovaná iba jedna zadná pôvodná stena cca o výške iba 1,80 m, ktorú vytiahli, nadstavali do potrebnej požadovanej výšky až po požadovaný štít strechy. Vybudovali montážnu jamu. Múry z pôvodnej starej stavby boli kamenné múry oddeľujúce susedný pozemok, ktoré boli vybudované ako pôvodné oplotenie. Nakoľko tento starý pôvodný kamenný múr nemal takmer žiadne základy, bol na využitie výstavby autoservisu absolútne nevhodný. Časť tohto kamenného múru existuje dodnes ako pozemky deliaci kamenný plot. Zdôraznila, že celá bočná stena autoservisu bola postavená nová, tak ako každá ďalšia obvodová stena autoservisu, a to z tehlo-blokov, od základu až pod úroveň strechy. Základy na pozostatku pôvodnej starej budovy boli nevyhovujúce, nemali požadovanú hĺbku ani veľkosť, nemali žiadnu stabilitu, preto vybudovali nové základy minimálne do hĺbky cca 0,80 m. Takto vznikla úplne nová vec.

42. Na preukázanie toho, v akom rozsahu bola predmetná stavba zrekonštruovaná, navrhol žalovaný vykonať dokazovanie výsluchom svedkov Q. D., R. C. a O. F.. Napriek tomu, že títo svedkovia boli súdom prvej inštancie v konaní vypočutí, súd prvej inštancie sa ich výpoveďami nezaoberal a nevyhodnotil ich v rámci zhodnotenia dokazovania, preto odvolací súd ich výsluch zopakoval, aby mohol aj ich výpovede pri zhodnotení celého v konaní vykonaného dokazovania zohľadniť.

43. Z výsluchu svedka Q. D. na odvolacom pojednávaní vyplýva, že chodil pracovať k žalovanému so študentmi, pričom pracovali na rozoberaní pôvodnej strechy, vykonávali aj opravu pôvodných obvodových múrov. Pôvodné múry zostali zachované, vpredu sa spravil jeden stredový piliér a osadili sa dve brány, vybudovaním predného piliéru sa zväčšil priestor. V miestnosti sa nachádzala betónová podlaha, montážna jama ešte vybudovaná nebola, na bočných stenách boli okná. Keď zo stavby odchádzal, boli spravené obvodové múry a veniec. Z výsluchu R. C. na odvolacom pojednávaní vyplýva, že k žalovanému chodil na výpomocné práce so žiakmi, chodili rozoberať starú strechu, na obvodových múroch odstraňovali malé a rozbité kamene, ktoré sa už nedali použiť a niektoré dávali späť pri šalovaní, vykonávali pomocné stavebné práce, pri šalovaní pomáhali, ale vykonával to iný človek. Dĺžkovo ani výškovo nedošlo k zmene pôvodnej stavby a k zvýšeniu došlo len z dôvodu zhotovenia nového venca. Vpredu bol zboku a v strede vybudovaný piliér, aby sa dali osadiť brány, piliére boli vybudované na konci pôvodných bočných stien. Pôvodné múry sa nepredlžovali, nerozširovali, nebola zmenená šírka ani výška a celá pôvodná časť bola asi prekrytá strechou. Na zemi bol pôvodný betón a montážna jama tam asi nebola, základy neboli zmenené ani kopané. V čase, keď odchádzali, bol z prednej strany vybudovaný piliér, osadené brány a zhotovený veniec. Svedok O. F. na odvolacom pojednávaní uviedol, že na nehnuteľnosti sa spravili bočné steny pod strechu, urobil sa veniec, predný múr, kde boli brány a urobila sa strecha. Vpredu sa vymuroval predok a osadili sa tam brány. Podlaha sa nemenila, vykopala sa montážna jama. Radikálne sa výška podlahy určite nemenila, možno sa tam dal nejaký poter. Predtým tam neboli okná, potom sa tam vybudovali, aby išlo svetlo dovnútra. Myslí si, že až po vybudovanie predných brán boli pôvodné bočné múry.

44. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

45. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia, a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

46. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

47. V konaní zhromaždený materiál treba zhodnotiť. Súd pristupuje k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti. Súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten, či onen dôkaz hodnotiť (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Hodnotiacia úvaha súdu však nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Súd pritom nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov (R V/1968).

48. Koncept voľného hodnotenia dôkazov neumožňuje inak, len sa pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov sústrediť na „súhru" a obsahovo-logickú nadväznosť línie skutkových zistení a právnych posúdení, ktoré ako celok musia vykazovať vysokú mieru presvedčivosti o subsumpcii zisteného skutkového deja pod hypotézu právnej normy. V tomto zmysle žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu a takýto rozdiel pochopiteľne nevykazujú ani dva osobitné dôkazné prostriedky, znalecký posudok a oba časové varianty súkromno-znaleckého posudku (ďalej len SZP), ktoré sa vykonávajú a hodnotia podľa všeobecných kritérií vykonávania a hodnotenia dôkazov v CSP.

49. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, zopakovaného a doplneného na odvolacom pojednávaní, ohľadom preukázania, či došlo rekonštrukciou garáže na autoopravovňu vykonanou žalovaným k vzniku novej stavby, dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa ohľadom tejto skutočnosti neuniesla dôkazné bremeno. Žalobkyňa v konaní uniesla bremeno tvrdenia, keď uvádzala skutkové tvrdenia ohľadom toho, čo bolo v rámci rekonštrukcie prerobené, čím odôvodňovala vznik novej veci. Tieto jej skutkové tvrdenia žalovaný účinne poprel, keď uviedol ohľadom týchto skutočností svoje skutkové tvrdenia a preukázal ich aj dôkazmi. Skutkové tvrdenia žalobcu a žalovanej sa líšili v tom, či došlo k vybúraníu bočných priečok, keď žalobkyňa uvádzala, že došlo k vybúraníu pôvodnej čelnej steny, vybúraníu pôvodnej predelovej priečky a zbúraníu muriva z oboch strán. Žalovaný uvádzal, že došlo k vybúraníu pôvodnej čelnej steny a vybúraníu pôvodnej predelovej priečky, avšak bočné steny zostali zachované, boli do nich urobené len otvory na okná. Svedok D. G. sa k prestavbe nebytového priestoru nevyjadroval. Skutkové tvrdenia žalovaného boli preukázané aj pri výsluchu svedkov Q. D., R. C. a O. F., ktorí pomáhali žalovanému pri rekonštrukcii, a ktorí potvrdili, že obvodové múry bočné a zadné zostali pôvodné, vpredu sa vybudoval piliér na osadenie brán, vymenila sa strecha. Dĺžkovo, ani výškovo nedošlo k zmene pôvodnej stavby a k zvýšeniu došlo len z dôvodu zhotovenia nového venca. Pôvodné múry sa nepredlžovali, nerozširovali, nebola zmenená šírka ani výška. Tieto skutkové tvrdenia boli podstatné pre posúdenie toho, či vznikla prestavbou nová stavba, teda, či išlo o takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. Pri posudzovaní toho, či vznikla nová stavba, odvolací súd okrem výsluchu strán sporu, výsluchu svedkov,

vychádzal aj zo stavebného a kolaudačného rozhodnutia, avšak len ako jedného z dôkazov, keď pri vyhodnocovaní týchto dôkazov zohľadnil to, že v týchto rozhodnutiach sa stavebný úrad zaoberal vecou z iných hľadísk. Zo stavebného povolenia však vyplýva okrem iného aj to, že v bočných múroch má dôjsť k vysekaniu nových otvorov pre osadenie okien, čo je v rozpore s tvrdením žalobkyne, že bočné múry mali byť zbúrané. Výpovede žalobkyne a žalovaného sa líšili aj v tom, aký pôdorys mala predmetná stavba pred rekonštrukciou a po nej, keď žalobkyňa uvádzala, že prístavba pozostávala z prístavby miestností priamo k čelnej strane existujúcich pozostatkov bývalej garáže o pôdorysných rozmeroch 5,80 m x 10,50 m, čo korešponduje so stavebným povolením a tým, čo uviedla Ing. arch. Dovalová v jej odbornom vyjadrení zo dňa 08. 01. 2020 (pri ktorom vychádzala z tvrdení žalobkyne). Žalovaný v priebehu konania uvádzal, že pôdorys a obvodové múry zostali zachované. Na odvolacom pojednávaní uviedol, že pred samotným nebytovým priestorom bola spevnená plocha, ktorá mala po oboch bokoch múry a táto časť bola prikrýta strechou a v prednej časti bola otvorená. Pri prestavbe posunul prednú stenu dopredu o 2,4 m a tam vybudoval novú stenu s dvoma bránami. Pôvodný nebytový priestor mal asi 70 m² a teraz má rozlohu asi 100 m². Znalec K. L. M. v znaleckom posudku uvádzal ako zastavanú plochu 131,18 m² (9,9 m x 13,25 m), pričom v znaleckom posudku uviedol, že sa zúčastnil obhliadky nehnuteľnosti. Zodpovedanie otázky, či vznikla rekonštrukciou garáže na autoopravovňu nová stavba, je otázkou odbornou, pre zodpovedanie ktorej je potrebné posúdiť, či sa rekonštrukciou stavby vykonali na predmetnej stavbe také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci, u ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia, teda, či ide o stratu stavebnotechnického charakteru stavby, teda k zásahu (výmene alebo vybudovaniu nových) zvislých alebo vodorovných nosných konštrukčných prvkov stavby, ak sú tieto prvky súčasťou nosného systému. Nie je pritom rozhodujúca samotná cena vykonaných prác, ani to, či vykonané zmeny boli podľa stavebno-právnych predpisov povolené. Na preukázanie tejto skutočnosti žalobkyňa predložila v konaní odborné vyjadrenie K. N. B., ktorá pri vypracovaní vychádzala len zo stavebného povolenia stavby, kolaudačného rozhodnutia (ktoré už rozmery nebytového priestoru po prestavbe ani neuvádza) a predloženej fotodokumentácie stavby, pričom dospela k záveru, že rozsah nových konštrukcií je viac ako 80% a zatriedila celú stavbu autoopravovne do kategórie Nová. Vychádzala pri tom z toho, že aj obvodové múry bočné boli odstránené, čo tvrdila v priebehu konania aj žalobkyňa, čo však v konaní nebolo preukázané, keď z výsluchu žalovaného a ním navrhnutých svedkov bol preukázaný opak, teda to, že bočné múry odstránené neboli, boli do nich urobené len otvory na okná. Ak architektka vychádzala z nesprávnych skutkových záverov ohľadom toho, aký rozsah pôvodných múrov bol odstránený a z jej odborného vyjadrenia je tiež zrejmé, že vychádzala len z podkladov žalobkyne, bez obhliadky tejto stavby, odvolací súd dospel k záveru, že tento žalobkyňou predložený dôkaz nepostačuje na preukázanie toho, že rekonštrukciou predmetnej stavby došlo k vytvoreniu novej stavby, ktorej vlastníkom by sa podľa § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka stal žalovaný za trvania manželstva so žalobkyňou, čo potom bolo dôvodom na zamietnutie žaloby. Odvolací súd ešte dodáva, že na preukázanie, či vznikla rekonštrukciou nová stavba, žalovaný predložil znalecký posudok, z ktorého záveru vyplýva, že po rekonštrukcii tvorili pôvodné prvky, ktoré ostali rekonštrukciou nezmenené, 44% celkovej hodnoty stavby a zvyšných 56% tvoria nové prvky pridané alebo vymenené, pričom sa nejedná o novostavbu. Pri jeho výsluchu na pojednávaní doplnil, že odhliadnuc na toto percentuálne vyjadrenie, je možné ustáliť, že sa nezmenil pôvodný pôdorys, ani obvodové múry, plošne, výškovo zostali nezmenené, takže sa jedná o rekonštrukciu stavby, a nie o novú stavbu. Tento záver je v rozpore so záverom Ing. arch. Dovalovej, dôkazu predloženého žalobkyňou, avšak ak chcela byť žalobkyňa v konaní úspešná, bolo dôkazné bremeno práve na nej, aby preukázala, že žalovaný sa stal vlastníkom predmetnej stavby počas ich manželstva, pričom odvolací súd mal po zhodnotení v konaní vykonaného dokazovania za to, že dôkazné bremeno žalobkyňa neunesla. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala, že prestavbou garáže na autoopravovňu vznikla nová vec, ktorej vlastníkom by sa počas manželstva so žalobkyňou stal v zmysle ustanovenia § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný, žaloba žalobkyne bola nedôvodná, čo viedlo k jej zamietnutiu. Zaoberanie sa tým, kedy a na základe akého titulu sa stal žalovaný vlastníkom predmetnej stavby po zániku manželstva so žalobkyňou, nebolo pre posúdenie veci rozhodujúce, preto sa odvolací súd touto otázkou nezaoberal. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobkyne zamietol.

50. Žalovaná k jej písomnému vyjadreniu v odvolacom konaní priložila niekoľko dôkazov, z ktorých väčšina sa už v spise nachádzala. Ostatné dôkazy (potvrdenie o finančnej spoľahlivosti, fotky) považoval odvolací súd na novoty, na ktoré v zmysle ustanovenia § 366 CSP neprihliadol.

51. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).